

LBRIS

We know
books

Tulia Alexandra Calma

Mă voi iubi

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CALMA, IULIA ALEXANDRA

Mă voi iubi / Iulia Alexandra Calma. —Snagov : Letras, 2022

ISBN 978-606-071-814-7

821.135.1

ISBN eBook ePUB: 978-606-071-815-4

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2022, Iulia Alexandra Calma.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

I

Dragă jurnalule, astăzi este 11 aprilie 2018 și sunt blocată într-un cerc vicios pe care-l retrăiesc, marcată de modul în care viața funcționează. Am reușit, fără voia mea, să slăbesc iar, din cauza faptului că nu am poftă de mâncare. Cred că mă aflu în faza de negare, fiindcă mă simt ca și cum nu mi s-ar fi întâmplat nimic, cu toate că în prima noapte nu am putut să dorm. Plâng doar când realizez care este realitatea și mi se umezesc ochii, o lacrimă prelingându-se ușor, din colțul ochiului, pe lângă nas, pe obraz, până pe buze. Rareori plânsul meu nu este agitat și zgomotos. Sufăr altfel de cum am făcut-o până acum. Trăiesc o experiență care nu-mi este cunoscută, de confuzie, de gol interior... mă simt ca și cum aș pluti, inconștientă, ca și cum corpul meu ar executa mișcări fără comanda mea. În rest, mi se pare că azi e o zi obișnuită. Încă sunt în vacanță și m-am așezat să scriu pentru că îmi fine mintea ocupată.

Durea. Dar nu durea în felul în care doare când nu te mai înțelegi cu cea mai bună prietenă, ci durea ca atunci când pierzi pe cineva.

Pe cineva drag. Pe cineva la care începuse să îți poate că mai mult decât la propria persoană. Da, mai mult decât la propria persoană. Doliu (doliul are 5 etape: negarea, furia, negocierea, depresia și în cele din urmă, acceptarea)...

E dificil să explici în cuvinte tot ceea ce simți, mai ales după doi ani de când s-a întâmplat totul. Afară plouă și-n sufletul meu e încă furtună.

Este începutul anului 2020 și încă trăiesc un sentiment puternic de neliniște... Vine și trece! Nu sunt vindecată, dar sunt bine. Sunt mai în acord cu mine, cu ceea ce simt. Acum mă știu. Am făcut cunoștință cu mine. Am vorbit cu fetița care eram, am vorbit și cu fetița care sunt. M-am iertat. L-am iertat și pe el. Ne-am iertat pe noi... dar am uitat. Am uitat prea mult dintre lucrurile care probabil nu ar fi trebuit uitate. Sau poate că a trebuit să le uit. Cu toate astea, îmi aduc aminte. Îmi răsună în cap: „Muzica pe care o ascuți tu e de căcat. Am crezut că semănăm, dar am descoperit la tine lucruri pe care nu le cunoșteam. Ești moartea pasiunii. Era mai bine fără tine aici. Nu înțelegi nimic și mi-e lene să-ți explic.”

Bănuiesc că ai auzit de abuz emoțional. Cum să nu auzi? Ți-a spus cineva că într-o relație, dacă plângi mai mult decât râzi, nu este dragoste? Ți-a spus cineva că dacă îți interzice să porți hainele care îți plac, nu este dragoste? Ți-a spus acea persoană că dacă doare, pur și simplu, NU ESTE DRAGOSTE? Nu este dragoste dacă ajungi să te întrebi dacă ești suficient de bună, nu este dragoste dacă îi găsești mereu scuze pentru felul în care te tratează, dacă te

simți confuză, nefericită, dacă îți pierzi încrederea în tine. Nu este dragoste dacă te minte, îți ascunde sau nu este confidentul tău. Nu este dragoste dacă nu simți CĂ FACI DRAGOSTE. Și mai ales, nu este dragoste dacă ți-e teamă să fii tu însăși. Nu este dragoste...

Cel ce te iubește nu te folosește, nu te manipulează. Nimeni n-are nevoie de o astfel de iubire.

Cum am ajuns aici?... Nu știu să-ți răspund, dragă jurnalule, dar cândva, m-am auzit spunând așa:

Nu-mi aduceam aminte cât de bine este să te simți împlinită! Azi e 28 februarie 2018 și ninge de parcă am sărbători Crăciunul. Măine nu mă duc la facultate și, cum am spus bye bye haosului care mi-a acaparât existența, m-am reapucat de scris.

Dragă, jurnalule, trăiesc cele mai frumoase clipe din viața unei tinere! Afirm cu bucurie că am trecut de etapele care mi-au întunecat mintea și mi-au distrus sufletul. Sunt fericită! Simt că am descoperit sensul acela pe care fiecare persoană îl caută la un moment dat în traiectul său pe această lume. Și toate datorită deciziei pe care am luat-o în vara lui 2017.

„—Hai că nu sunt mereu nesuferită, ba chiar sunt prea drăguță.

—Nu cred.

—Parcă n-am fost niciodată așa.

—Nu-s drăguță.

—Ești.

—Sunt.”

Când înveți ce înseamnă să fii iubit de o persoană cu care credeai că nu poți construi un viitor, înveți, de asemenea, să te descoperi. Când ai lângă tine omul care te apreciază, te susține, crede în tine, se mândrește cu tine... bifezi tot ceea ce îi șopteai mamei încă de micuță că îți dorești de la viitorul tău soț. Pe această listă se afla, bineînțeles, și „un bărbat care să mă respecte, să se uite la mine cum nu s-a mai uitat vreodată la altcineva, să mă iubească cum numai în povești am auzit, să mă răsfețe, să mă facă să râd, să aibă încredere în mine, să mă accepte așa cum sunt și să-și dorească să fiu mama celor cinci copii pe care-i vrea”. Pare ireal... dar știi că de așa ceva ai nevoie ca să trăiești povestea pe care ai tot visat-o.

„Every woman deserves to wake up knowing that she is number one. She deserves effort, loyalty and booty rubs”. Tu, iubita.”

„Îți scriu într-una, te pup într-una, mă gândesc la tine într-una. Nu e normal. Poate că sunt obsedat”.

„—Parcă chiar ai vrea să fiu un obsedat nebun.

—Nu aș vrea. Aș vrea să fiu sigură că mă iubești.

—Păi ești.

—Păi știu că mă iubești, dar nu știu cât de mult mă iubești.

—Ți-aș spune că te iubesc mai mult decât mă iubești tu, dar nu există infiniți mai mari decât alți infiniți.”

„—De ce ai vrea o fată urâtă?

—Ce noroc pe taică-su.

—Cu cine să semene? Nu poți avea o fată urâtă, decât dacă vrei să o faci cu ea.

—Nu vreau cu ea. Eu vreau cu Iulia.

—Hai că ești drăguț. Credeam că o să zici că ăsta e felul meu de a mă considera frumoasă.”

„—Păi te aștept.

—Ca și când.

—Numai dragostea noastră ar fi pe Pământ!

—❤️”

Așadar, ce s-a schimbat între timp? Habar nu am. POATE noi. Noi ne-am schimbat. Și eu și el. Eu într-o prea îndrăgostită fată, de vise, de povești, de dragoste, de ireal, iar el... într-un robot.

II

Nu-mi vine să cred câte nu mai sunt la fel! În trecut mă chinuiam să reușesc să-l schimb pe Andrei pentru a fi compatibili. Încercam să-l transform în omul care mi-ar plăcea, să-l ambiționez, să-l ajut să se dezvolte, să-și găsească un scop pentru care să lupte, să se dedice în întregime. Acum au încetat toate astea. Nu mai fac niciun efort pentru a crea omul perfect. Cea mai mare greșeală a unei femei este să creadă că poate modifica comportamentul persoanei de lângă ea. Nu poți schimba pe cineva. Nu poți să iei decizii în locul lui, nu poți să-l motivezi, să-l faci să renunțe la anumite obiceiuri, nu poți să-i comanzi viața, în niciun caz dacă aceasta nu e voința lui. Practic, orice încercare de a reuși e în van atâta timp cât nu se produc modificări la nivel intrapersonal. Speram să-l influențez prin ceea ce spun, prin remarcile pe care le fac, observațiile sau chiar glumele cu un strop de adevăr.

„—Vrei să te căsătorești cu mine?

—Spune-mi întâi ce ai de oferit.

—...

—Ce spui ca înainte, să ne angajăm împreună undeva, să te muți de la facultatea aia privată și să începi să citești o carte, iar mai apoi să discutăm?”

„De ce dacă eu scriu hotărî cu î din i, tu scrii hotărâ, cu â din a?”

Știam că această schimbare nu va fi posibilă decât în momentul în care Andrei își va da seama că e nevoie să se maturizeze și că abia în acel moment, voi fi liniștită și fericită că mi-am pus amprenta asupra unui alt om din viața mea.

Acum, misiunea mea a luat sfârșit. Nu mă mai simt goală... Acum mă simt ca și cum aș citi la lumina difuză a unei lămpi, bând ceai, întinsă în pat și-mbăcată în pijamalele preferate, în fiecare zi. Adică sunt relaxată.

E august 2017 și în momentul în care am renunțat la tine, s-a întâmplat ceva total neașteptat care m-a făcut să iau decizia de a ne împăca.

Dragă jurnalule, astăzi, februarie 2018, sunt într-o relație cu omul pe care îl iubesc!

Mama mi-a povestit odată că în momentul în care a renunțat să-și mai dorească să rămână însărcinată, minunea s-a întâmplat, spunându-mi că atunci când mă aștept mai puțin, s-ar putea să fiu surprinsă de ce-mi rezervă viața.

Alina mi-a propus să plecăm o zi la mare, așa că le-am întrebat și pe Teo și pe Gabriela dacă au planuri pentru *weekend*-ul 5-6 august. L-am anunțat pe Andrei de excursia pe care urma să o facem și i-am sugerat să-și întrebe câțiva prieteni dacă vor să vină cu noi, deoarece trecusem deja prin experiența unei călătorii la mare cu el fiind singurul băiat, a cărei rezultat nu a fost tocmai plăcut (atât Alina, cât și prietena cu care mai eram, au fost dezamăgite de alegerea pe care o făcusem atunci; li s-a părut nepotrivit să fim noi, trei fete, și Andrei, din cauza faptului că nu s-au simțit în largul lor).

Eram pregătite de drum când, tot Alina a propus să mai amânăm excursia pentru câteva zile, fiindcă făcusem o infecție alimentară și trebuia să țină tratament o perioadă de timp. În urma acestei întâmplări, am decis ca abia luni dimineață să pornim la drum. Duminică dimineață am primit un mesaj de la Gabriela: „Robert s-a despărțit de Antonia”. „De unde știi?”, am întrebat-o eu. „Mi-a spus Alex mai devreme. Noi suntem afară și a fost și el până acum, pentru că peste o oră se duc la mare. El cu Robert și cu Adi. Spunea Alex că speră ca Antonia să nu-i urmărească, să vină după ei”. „Și eu ce să fac acum?”. „Să ieși afară că dacă la 4 pleacă spre Costinești, sigur vor trece prin fața porții noastre”.

Așa că am închis laptopul pe care urmăream un film și am ieșit pe stradă, entuziasmată că-l voi reîntâlni pe Robert după aproximativ jumătate de an de la ultima noastră interacțiune. Evident că emoția mi-a declanșat reacții la nivel somatic (simțem iar cum mă iau căldurile) și mișcările mele au devenit sacadate precum odinioară. M-am așezat fâstâcindu-mă lângă Gabriela și, pentru că știam că în momentul în care Robert își va face apariția, comportamentul meu va fi nenatural, am pus mâna pe mătură și am început să strâng cojile de semințe pe care prietenii mei le scuiaseră pe asfalt. Când am văzut că-și pornește mașina și vine spre noi, mi-am lăsat capul în jos și am privit cu atenție spre activitatea ce o desfășuram. Mi-era teamă să-i întâlnesc privirea pentru că mi-era rușine de ceea ce se întâmplase în martie, neștiind cum să reacționez la gândul că acționasem nepotrivit, din impuls.

—Plecăm la un unchi de-al nostru care stă aproape de Costinești și rămânem la el zilele astea.

—Și noi plecăm la Costinești luni dimineață.

—Super! Poate ne vedem. Ne anunțați când ajungeți și ieșim pe undeva luni seară.

—Da, sigur.

Ce aveam de făcut acum? Robert se despărțise de Antonia și urma să ne întâlnim luni seară în Costinești. Tot ce-mi doream era să stau puțin cu el, să mai vorbim, să-i mai ascult vocea. Trebuia să iau o decizie.

—Singura ta soluție este să nu-l fei pe Andrei la mare, mi-a zis mama.

—Nu am cum să fac așa ceva. O să mergem și cu Andrei și voi vorbi cu Robert atât cât îmi va permite contextul.

—N-o să te poți abține și o să-l ignori pe Andrei mai mult decât o faci oricum, ceea ce-ți va distruge și ție vacanța, dar mai ales lui. Nu mai pun la socoteală faptul că pe Robert nu-l va interesa prezența lui Andrei și va încerca să facă tot ce-i stă în fire ca să-ți atragă atenția, mai ales acum, după ce s-a despărțit de gagică-sa. Este spre binele amândurora.

—Dar cum să-i spun să nu vină la mare? Cum aș putea să invoc această discuție? Cum aș putea să-i fac așa ceva?

—Îți spun eu cum. Având în vedere că i-ai sugerat să vină cu vreunul dintre prietenii lui și niciunul nu este disponibil, îl vei ruga să nu participe la această excursie, promițându-i că veți merge împreună, doar voi doi, săptămâna viitoare, ca să te revanșezi, asta pentru că ați trecut prin experiența Vamei și că fetele nu vor să vină și el.

—Da, fetele au fost supărate și acum că-l aduc pe Andrei.

—Vezi? Este motivul perfect și este, cu toate astea, și adevărul! Fetele nu vor să vină Andrei, deci asta e ceea ce o să-i spui și lui.

În duminica aceea am fost la țară la mătușă-mea. Am dezbătut întreaga zi subiectul ăsta, cu toți cei prezenți acolo. Un amic de-ai verișorului meu nu înțelegea de ce îmi este atât de greu să iau o

decizie și i-am explicat, pe scurt, că urma să mă întâlnesc la mare cu iubirea vieții mele în timp ce aveam o relație cu un om de care nu-mi puteam bate joc. Nedumerit, n-a știut ce răspunsuri să-mi ofere, dar a fost încântat de povestea noastră de dragoste (a mea și a lui Robert) și m-a întrebat de ce nu mă despart de Andrei pentru a-mi construi propriul basm care, din câte a înțeles el, se putea scrie ușor, având în vedere sentimentele pe care amândoi ni le purtam unul celuilalt. I-am oferit acel răspuns nesatisfăcător pe care l-am enunțat de-a lungul timpului, cum că noi doi nu mai putem fi împreună. „Tot ce-mi doresc este să mă mai bucur puțin de prezența lui, atâta tot. Nu voi face nimic greșit, dar dacă îl voi lua pe Andrei cu mine, este posibil să stric atât momentele cu el, cât și clipele pe care le voi petrece cu Robert”.

—Hai mai lasă-mă pe mine cu Andrei. Ce te zbați atât? Nici nu trebuie să-i oferi vreo explicație. Îi zici că nu vrei să vină cu tine și gata, mi-a zis mătușă-mea.

—Nu am cum să fac așa ceva. Ce să-i reproșez omului ăsta?

—Tu ești cea mai importantă persoană. Să fii tu fericită, că nici alții n-ar face lucrurile astea pentru tine.

—Nu e chiar așa ușor...

Andrei: La cât plecăm mâine?

Eu: Ești sigur că vrei să vii?